

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

О. Д. Крупчан, доктор юридичних наук, професор (**голова ради**),

М. К. Галянтич, доктор юридичних наук, професор
(**заступник голови ради**),

О. О. Бакалінська, доктор юридичних наук, професор,

Вільям Еліот Батлер, доктор юридичних наук, професор (США)

О. А. Беляневич, доктор юридичних наук, професор,

Ю. П. Бурило, доктор юридичних наук,

О. М. Вінник, доктор юридичних наук, професор,

А. Б. Гриняк, доктор юридичних наук, професор,

Б. В. Деревянко, доктор юридичних наук, професор,

О. В. Дзера, доктор юридичних наук, професор,

Ю. О. Заїка, доктор юридичних наук, професор,

В. В. Комаров, доктор юридичних наук, професор,

О. В. Кресін, доктор юридичних наук,

Н. С. Кузнєцова, доктор юридичних наук, професор,

В. В. Луць, доктор юридичних наук, професор,

В. Д. Примак, доктор юридичних наук,

О. О. Штефан, доктор юридичних наук,

Г. В. Буяджи, доктор юридичних наук, доцент,

О. В. Совгіря, доктор юридичних наук, професор,

О. П. Орлюк, доктор юридичних наук, професор.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

О. Л. Копиленко, доктор юридичних наук, професор (**голова колегії**),

В. С. Ковальський, доктор юридичних наук, доцент

(**заступник голови колегії**),

М. К. Галянтич, доктор юридичних наук, професор,

В. В. Кочин, кандидат юридичних наук, доцент,

О. Д. Крупчан, доктор юридичних наук, професор,

Р. А. Майданик, доктор юридичних наук, професор,

В. М. Махінчук, доктор юридичних наук, професор,

Н. В. Федорченко, доктор юридичних наук, професор,

С. В. Бобровник, доктор юридичних наук, професор,

П. С. Берзін, доктор юридичних наук, професор,

В. А. Васильєва, доктор юридичних наук, професор,

В. В. Костицький, доктор юридичних наук, професор,

А. В. Коструба, доктор юридичних наук, професор,

О. Ф. Мельничук, доктор юридичних наук

Н. В. Міловська, кандидат юридичних наук, доцент,

Л. М. Ніколенко, доктор юридичних наук, професор,

Н. П. Шишкова, доктор юридичних наук, професор (Чеська Республіка).

Журнал рекомендовано до друку Вченою радою Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака Національної академії правових наук України (протокол № 8 від 15.07.2020).

© Юрінком Інтер, 2020

EDITORIAL COUNCIL:

O. D. Krupchan, Doctor of Laws,
Professor (**Chairman of the Council**),

M. K. Galantych, Doctor of Laws,
Professor

(**Deputy Chairman of the Council**),

O. A. Bakalinska, Doctor of Laws,
Professor,

William Elliott Butler, Doctor of
Laws, Professor (USA),

O. A. Belianevich, Doctor of Laws,
Professor,

Y. P. Burilo, Doctor of Law, Associate
Professor,

G. V. Buyadzhi, Doctor of Laws,
Professor,

A. B. Grinyak, Doctor of Laws,
Professor,

B. V. Derevyanko, Doctor of Laws,
Professor,

O. V. Dzera, Doctor of Laws, Professor,
V. V. Komarov, Doctor of Laws,
Professor,

O. V. Kresin, Doctor of Laws,

N. S. Kuznetsova, Doctor of Laws,
Professor,

V. V. Luts, Doctor of Laws, Professor,

A. P. Orlyuk, Doctor of Laws,
Professor,

V. D. Primak, Doctor of Laws,
Professor,

O. O. Stefan, Doctor of Law, Associate
Professor,

O. V. Sovgyrya, Doctor of Laws,
Professor,

O. M. Vinnik, Doctor of Laws,
Professor,

Y. A. Zaika, Doctor of Laws, Professor.

EDITORIAL BOARD:

O. L. Kopylenko, Doctor of Laws,
Professor (**Chairman of the Board**),

V. S. Kovalsky, Doctor of Laws,
Associate Professor

(**Deputy Chairman of the Board**),

M. K. Galantych, Doctor of Laws,
Professor,

V. V. Kochin, Candidate of Laws,
Associate Professor,

A. D. Krupchan, Doctor of Laws,
Professor,

M. A. Maidanyk, Doctor of Laws,
Professor,

V. M. Mahinchuk, Doctor of Laws,
Professor,

N. V. Fedorchenko, Doctor of Laws,
Professor,

S. V. Bobrovnik, Doctor of Laws,
Professor,

P. S. Berzin, Doctor of Laws,
Professor,

V. A. Vasylieva, Doctor of Laws,
Professor,

V. V. Kostitsky, Doctor of Laws,
Professor,

A. V. Kostruba, Doctor of Laws,
Professor,

O. F. Melnychuk, Doctor of Laws

N. V. Milovska, Candidate of Laws,
Associate Professor,

L. M. Nikolenko, Doctor of Laws,
Professor,

N. P. Shyshkova, Doctor of Laws,
Professor (Czech Republic).

**The Academic Council of the Research Institute for Private Law
and Entrepreneurship named after Academician F. G. Burcha of the National Academy
of Legal Sciences of Ukraine (Protocol No. 8 from 15.07.2020)**

ЗМІСТ

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Голосніченко Д. І., Ярош І. С. Державний режим та виконавча влада. 6

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

Смокович М. І. Адміністративне судочинство в Україні: становлення та виклики 13

Агакарян Р. С. Адміністративна відповідальність за порушення правил з охорони порядку і безпеки руху на залізничному транспорті. 23

Посмітна В. В. Сучасні причини міграції в Україні: правовий аналіз 31

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ НАУКИ

Коцур М. М. Особливості правового регулювання боротьби з незаконним обігом наркотичних засобів в Україні (1999–2005 рр.) 40

Риндюк І. І., Варивода В. І. Криміналізація відповідальності за керування транспортними засобами у стані сп'яніння: досвід України 50

Сарнавський О. М. Диференціація кримінальної відповідальності за військові злочини. 55

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

Плахотнюк Н. В., Боровик Ю. О. Принципи співробітництва України з Міжнародним кримінальним судом 62

Базов О. В. Норми *jus cogens* та зобов'язання *erga omnes* у сфері міжнародного кримінального правосуддя 72

CONTENTS

WAYS OF DEVELOPMENT OF THE LEGAL SYSTEM OF UKRAINE

Golosnichenko D. I., Yarosh I. S. The system of organization of authorities in determining the state regime 6

ADMINISTRATIVE LAW

Smokovych M. I. Administrative proceedings in Ukraine: formation and challenges 13

Agakarian R. S. Administrative responsibility for the violation of public order and safety rules movement on railway transport 23

Posmitna V. V. Modern causes of migration in Ukraine: legal analysis 31

CRIMINAL-LEGAL SCIENCES

Kotsur M. M. Features of the legal regulation of the fight against drug trafficking in Ukraine (1999–2005) 40

Rindiuk I. I., Varyvoda V. I. Criminalizing drunk driving: experience of Ukraine 50

Sarnavskiy O. M. Differentiation of criminal liability for war crimes 55

INTERNATIONAL LAW

Borovyk Ju. O., Plakhotniuk N. V. Principles of cooperation between Ukraine and the International criminal court 62

Bazov O. V. Jus cogens standards and erga omnes commitments in international criminal justice 72

УДК 342.9

DOI 10.37749/2308-9636-2020-6(210)-1

Д. І. Голосніченко,доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри господарського та адміністративного права
факультету соціології і права

Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

І. С. Ярош,

студент факультету соціології і права

Національного технічного університету України

«Київського політехнічного інституту імені Ігоря Сікорського»

ДЕРЖАВНИЙ РЕЖИМ ТА ВИКОНАВЧА ВЛАДА

Автори у статті розглядають місце організації органів виконавчої влади при визначенні державного режиму крізь призму положень адміністративного права. Статтею наголошується про важливість функціонування демократичного режиму на противагу авторитарним і тоталітарним режимам. Також звертається увага на те, що в демократичних режимах основна увага акцентується на людині та її правах. На противагу цьому твердженню проводиться паралель із радянською командно-адміністративною системою, в якій центром усього була держава. Водночас стаття вказує на те, що існування одного чи іншого державного режиму великою мірою залежить від владно-розпорядчої діяльності органів влади, а також внутрішньої підпорядкованості всередині системи органів влади. У статті виділяється чільне місце для основних принципів та інститутів демократичного суспільства і держави, зокрема принципу поділу влади та верховенства права. Розглядається система взаємодії держави та суспільства, громадянина та органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування, акцентується увага на основних моделях їх взаємодії. Також стаття розглядає основне завдання науки адміністративного права з метою кращого розуміння поняття «державний режим». Статтею звертається увага на суб'єктів публічної адміністрації, на їхні права та обов'язки, де велику роль відіграє їхня управлінська діяльність. Наголошується на тому, що неправові методи та форми здійснення влади є ознакою недемократичних державних режимів. Також наголошується на тому, що в Україні досі продовжується перехід від командно-адміністративних пережитків радянської системи і що саме тому Україна продовжує проводити все нові реформи. Через це держава і суспільство постійно переживають хвилі піднесення та розчарувань.

Ключові слова: державний режим, організація органів влади, суб'єкти публічної адміністрації, держава, суспільство, людина.

Постановка проблеми. Державний режим у своїй суті визначає ступінь демократії, яка є інструментом гуманізації суспільних відносин, формування творчої особистості, формування та функціонування соціально-правової державності та громадянського суспільства.

Україна за період незалежності пережила декілька хвиль піднесення і змін

становлення у державі демократичного режиму, що позначилося на поглядах народу та діях влади. Це великою мірою пов'язано із системою організації влади, її організаційно-розпорядчою діяльністю, а також внутрішньою підпорядкованістю всередині органів влади.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідження цієї теми пов'язані з

працями В. Авер'янова, І. Голосніченка, І. Гриценка, О. Скрипнюка, які досліджували процеси становлення демократичних принципів та інститутів в Україні й у діяльності органів влади. Змінам державного режиму в Україні приділили увагу В. Сухонос та Ю. Мацієвський. Крім того, у контексті нашої теми уваги заслуговують праці В. Галуцька, Я. Малика, А. Шульги та ін. Однак подальшого дослідження потребує питання функціонування системи органів влади в державі з позицій науки адміністративного права крізь призму визначення державного режиму.

Мета — дослідити місце органів виконавчої влади при визначенні державного режиму, спираючись на засади адміністративного права.

Виклад основного матеріалу. Осмислення ролі організації органів влади при визначенні державних режимів неможливе без чіткого розуміння поняття «державний режим». На думку В. Сухоноса, державний режим є комплексом взаємодіючих компонентів здійснення державної влади, її взаємодії з населенням. Носієм зв'язків і відносин, тобто показником того, у якій політичній парадигмі функціонує влада, є атрибутивні та характерні властивості державного режиму, політичний статус різних політичних сил, застосування правових та неправових форм здійснення влади, гарантування правового статусу людини та громадянина [9, с. 12]. Найвищим ступенем державного режиму є демократичний режим. На сьогодні Україна продовжує крокувати до демократичного режиму, де велику роль у цьому процесі відіграє організація органів влади, система якої продовжує реформуватися.

Вивчення організації органів влади пов'язане з адміністративним правом. Основне завдання адміністративного права полягає в тому, щоб на основі конституційно-правових норм виробити систему адміністративно-правового забезпечення суб'єктами публічної адміністрації прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб, нормального функціонування громадянського су-

спільства та держави [6, с. 3]. Це підпадає під визначення державного режиму. Отже, функціонування того чи іншого державного режиму також пов'язане з адміністративним правом.

На сьогодні функціонування демократичного режиму спирається на те, як уповноважені суб'єкти публічної влади здатні втілювати свою волю відносно підпорядкованих суб'єктів з широкого кола суспільних питань, що стосується усіх громадян і держави в цілому. Не менш важливим є розгалуженість системи органів, що здійснюють управлінську діяльність, оскільки повна підконтрольність усіх органів одній людині веде до диктатури і тоталітаризму, ліквідації прав людини і можливості громадянина впливати на управлінські рішення, бути суб'єктом адміністративної діяльності.

Як зазначає В. Авер'янов та І. Голосніченко, сучасна адміністративно-правова доктрина повинна бути «людиноорієнтованою», де держава в сфері діяльності органів виконавчої влади і місцевого самоврядування має діяти на «благо громадян» шляхом пріоритету їх прав, свобод та інтересів [2, с. 10]. Тобто сучасний погляд на демократію ґрунтується, насамперед, на тому, що не людина залежить від держави, а держава служить суспільству і залежить від людини. Органи публічної влади не керують громадянами, а надають їм послуги, тобто вчиняють різні дії, спрямовані на реалізацію прав та свобод громадян, а також забезпечують законність та правопорядок.

Основним в організації влади в демократичних країнах є реальний поділ влади на три гілки. Поділяється не сама влада, а структурно-функціональний механізм її здійснення. Це означає, що державний апарат як цілісна сукупність органів, що здійснюють державну владу, формується за функціональною та суб'єктною (інституційною) ознаками. В нашому випадку поділ влади означає виділення основних функціональних видів діяльності держави: 1) законотворення; 2) виконання законів; 3) правосуддя [4, с. 49]. Водночас для авторитарних режимів поділ лише умовний. Усі гілки

влади в таких режимах підпорядковані одній особі або одній партії. При цьому місця для громадянина в такій системі немає, оскільки він зобов'язаний виконувати всі владно-розпорядчі інструкції. В практиці державного управління в таких випадках переважає беззаконність і відсутність громадянського суспільства та громадського контролю в державі.

З погляду на тих суб'єктів влади, що безпосередньо взаємодіють із населенням і забезпечують права людини та демократичні цінності, варто виділяти суб'єктів публічної адміністрації. В системі влади до них відносять органи виконавчої влади, суб'єкти місцевого самоврядування та суб'єкти делегованих повноважень під час здійснення делегованих законодавством виконавчих функцій [5, с. 23]. У розрізі нашої теми варто наголосити, що розвиток демократії безпосередньо залежить від взаємодії між органами виконавчої влади, місцевим самоврядуванням, громадянським суспільством, громадянином.

Для адміністративного права характерні різні моделі взаємодії між місцевим самоврядуванням і державною виконавчою владою. Зокрема, виділяються такі:

1. Адміністративна модель. У ній органи місцевого самоврядування прямо підпорядковані органам державної влади (настільки, що навіть формування місцевих органів здійснюється чи то безпосередньо державними органами, чи то за їх активної участі). У цьому варіанті місцева влада повністю «вбудована» в систему державної влади та є її продовженням.

2. Децентралізована модель. За цієї моделі органи місцевого самоврядування повністю відокремлені від системи державної влади, формуються місцевими громадами і вирішують виключно питання місцевого значення. Місцева влада в цьому варіанті є самостійною в тім ступені, у якому це узгоджено з державою.

3. Дуалістична модель. У даному випадку місцева влада контролюється державою в тім ступені, в якому вона бере участь у вирішенні державних завдань.

Поза цією сферою і в межах компетенції, визначеної державою, місцеве самоврядування є самостійним. За такого варіанту співвідношення державної влади та місцевого самоврядування останнє можна розглядати як дуалістичне за своєю природою: з одного боку, воно є продовженням держави, з іншого — суспільним інститутом [1, с. 80—81].

Для демократичних режимів характерні саме дві останні моделі взаємодії. Перша ж модель спостерігалася в СРСР, де вся організація влади мала чітку тоталітарну вертикаль. Для України характерна третя модель, але ще наявні ознаки першої. Зокрема, Я. Малик зазначає: «Тісна співпраця місцевих органів влади і самоврядування здебільшого приносить позитивний результат, унаслідок чого органи державної влади забезпечують необхідні умови для нормальної діяльності органів місцевого самоврядування, а самоврядні органи здійснюють чимало функцій державного спрямування. Але виникають і проблеми... Між двома системами місцевої влади часто відбуваються компетенційні спори. Здебільшого вони вирішуються не в установленому законом порядку, а поза правовими способами, тобто через різні політичні та інші угоди між органами місцевої влади, звичаї і традиції, успадковані ними від радянської командно-адміністративної системи тощо» [8, с. 298—299].

Для повноцінного утвердження демократичних засад державного управління першочергового значення набуває подолання недооцінки діяльності органів виконавчої влади у частині їх взаємостосунків з громадянами. Адже адміністративні процедури здатні забезпечити необхідну послідовність у реалізації громадянами своїх прав і законних інтересів та стати дійовим засобом протидії суб'єктивізму і свавілля з боку державних службовців органів виконавчої влади [3, с. 112]. Сьогодні система органів виконавчої влади — це сукупність взаємопов'язаних і взаємозалежних органів держави, які створюють цілісну єдність у процесі реалізації виконавчої влади на території України. Ознаками

органів виконавчої влади є наділення необхідною оперативною самостійністю, що виражається в їх компетенції і те, що вони здійснюють свої функції на підставі та на виконання закону [5, с. 91]. Але у тоталітарних державах ця система виражається найперше не у взаємозалежності органів, а у їх меті чітко виконувати розпорядження згори, не враховуючи права людини і закони, часто маючи необмежену компетенцію під час виконання командно-адміністративного розпорядження.

Головним виконавчим органом взаємодії з населенням при тоталітаризмі часто виступали органи забезпечення правопорядку або ж органи державної безпеки, що за природою мали виконавчі повноваження. Але ця взаємодія полягала в управлінні правами суспільства чекістськими структурами. Зокрема, помітній втраті прав населення «сприяв Народний комісаріат внутрішніх справ, при якому діяла Всеросійська надзвичайна комісія (ВНК), перейменована в Державне політичне управління (ДПУ), які виконували будь-які доручення партійної номенклатури і наділялися широкими повноваженнями. ДПУ того часу можна було б назвати ще однією гілкою влади з надзвичайними повноваженнями. Люди, потрапивши в лабета ВНК-ДПУ, зазвичай каралися не за законами СРСР, а за внутрішніми правилами цих органів» [10, с. 28].

Демократичні режими позиціонуються законністю дій органів влади. Законність є антиподом зловживанню влади і, як принцип адміністративного права, виходить із того, що «суб'єкти публічної адміністрації зобов'язані при здійсненні будь-яких дій суворо дотримуватися законодавства України, діяти виключно відповідно до другої формули правового регулювання «заборонено все, крім того, що прямо дозволено законом» [6, с. 51]. Таким чином, за теорією адміністративного права, повноваження суб'єктів публічної адміністрації мають реалізовуватися через формальну регламентацію адміністративних обов'язків і прав. При цьому — як для будь-якого

суб'єкта владних повноважень — первинними є «обов'язки», а вторинними — «права» [5, с. 84]. Тобто органи влади мають обов'язки, чітке виконання яких зумовлює законність, а неперевищення своїх прав органами влади сприяє демократизації та запобігає узурпації влади в демократичних країнах.

Широкий контроль за виконанням органами влади своїх обов'язків та дотриманням прав людини характеризує демократичний режим. Громадський контроль безпосередньо впливає на взаємодію всередині системи органів влади. Як зазначає А. Коваленко, «у демократичних політичних системах для можливості впливу на виконавчу владу з боку суспільства створюється та діє низка структур, які дають можливість доводити до виконавчих органів інтереси різних груп громадянського суспільства і відстоювати ці інтереси в законному порядку» [7, с. 272]. У свою чергу, державний контроль не має перевищувати міри дозволеного, але й має бути ефективним стосовно залежних один від одного органів влади.

У сучасній організації влади в Україні главі держави надають достатньо повноважень у виконавчій владі. Сьогодні Президент України має кадрові, забезпечувальні, контрольні та інші повноваження у сфері публічного управління [5, с. 90]. Це є закономірним явищем для демократичних країн. Але проблеми виникають тоді, коли глава держави починає перебирати повноваження, що не належать йому по закону і тим самим порушує принципи законності і верховенства права, що може призвести до авторитаризму.

При недемократичних режимах взаємозалежність усередині системи органів влади проявляється в надмірному наділенні одного органу чи особи повноваженнями, яких вони не мають. Подібна тенденція спостерігалася за каденції другого та четвертого президентів України. Оскільки всупереч законодавству державна влада набула близької до президентської форми правління, про що свідчать системні перетворення Адміні-

страції Президента України на центр найважливіших рішень стратегічного характеру. Президент мав прямий вплив на будь-які впливові сфери у системі управління, а виконавча влада зазнала реорганізації з метою підконтрольності очільнику держави. В такій ситуації, на думку В. Томахіва, у той період «авторитарні тенденції перебували в стані протистояння з демократичною альтернативою», що в такому контексті означало «швидше невизначеність остаточних результатів їхнього змагання, незавершеність, суперечливість і непослідовність самої трансформації режиму» [11, с. 339].

Отже, наділення президента різними виконавчими та іншими повноваженнями повинно супроводжуватися також достатніми правовими і контрольними механізмами з метою запобігання трансформації демократичних режимів у недемократичні чи наближені до них.

Висновки. Підсумовуючи вищесказане, ми вважаємо, що при організації ор-

ганів влади чіткий поділ влади, дотримання принципів верховенства права і законності ведуть до функціонування демократичного режиму. Сама демократія виражається у взаємозалежності органів влади, їх взаємодії із суспільством. Важливим для визначення режиму є характерна модель взаємодії між органами виконавчої влади і місцевого самоврядування, де органи місцевого самоврядування мають певну самостійність у прийнятті рішень щодо вирішення питань місцевого значення.

Крім того, суб'єкти публічної адміністрації повинні не перевищувати своїх повноважень, оскільки постійні порушення у виконанні повноважень ведуть до зосередження влади в одних руках. Управлінська ж діяльність органів влади в сучасній адміністративно-правовій доктрині має орієнтуватися на людину і виражатися в наданні послуг громадянам із забезпечення їх прав та свобод.

Список використаної літератури

1. Абасов Г. Г. Перспективні моделі місцевого самоврядування в Україні: проблеми теорії та практики // Науковий вісник Академії муніципального управління: зб. наук. праць. 2012. Вип. 2. С. 77—82.
2. Авер'янов В. Б. Оновлена українська адміністративно-правова доктрина на основі принципу верховенства права. Часопис Київського університету права. 2008. № 3. С. 9—14.
3. Авер'янов В. Б., Пухтецька А. А. Удосконалення організації та діяльності системи органів виконавчої влади з урахуванням європейських принципів і стандартів // Часопис Київського університету права. 2010. № 4. С. 110—117.
4. Адміністративне право України. Академічний курс: підруч.: 2 т. Т. 1. Загальна частина / за ред. В. Б. Авер'янова. Київ: Юридична думка, 2004. 584 с.
5. Адміністративне право України. Повний курс: підручник / Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.
6. Адміністративне право України. Т. 1. Загальне адміністративне право: навч. посіб. / В. В. Галунько, В. І. Курило та ін.; за ред. проф. В. В. Галунька. Херсон: Грін Д. С., 2015. 272 с.
7. Коваленко А. А. Відповідальність виконавчої влади: порівняльно-політичні аспекти. Наукові записки. Т. 20. Спец. вип. Ч. 1, 2002. С. 272—277.
8. Малик Я. Й. До питання про взаємодію органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Ефективність державного управління: зб. наук. праць. 2015. Вип. 43. С. 295—302.
9. Сухонос В. В. Динаміка сучасного державно-політичного режиму в Україні: антиномія демократизму і авторитаризму: монографія. Суми: ВДТ «Університетська книга», 2003. 336 с.
10. Тараненко М. Г., Ярош І. С. До питання формування тоталітарної системи влади в Україні: політико-організаційний та суспільний аспекти. Jurnalul juridic national: teorie si practica. 2019. № 5(39). С. 26—30.
11. Томахів В. Трансформація політичного режиму в незалежній Україні: загальні тенденції, особливості дефініцій. Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє. Тернопіль: ТНЕУ, 2014. Вип. 19. Ч. 1. С. 336—342.

References

1. Abasov G. G. Perspective models of local self-government in Ukraine: problems of theory and practice. Scientific Bulletin of the Academy of Municipal Administration: Coll. Science. wash. 2012. Vip. 2. Pp. 77—82.
2. Averyanov V. B. Updated Ukrainian administrative and legal doctrine based on the principle of the rule of law. Journal of Kyiv University of Law. 2008. № 3. P. 9—14.
3. Averyanov V. B., Pukhtetska A. A. Improving the organization and operation of the system of executive authorities, taking into account European principles and standards. Journal of Kyiv University of Law. 2010. № 4. Pp. 110—117.
4. Administrative law of Ukraine. Academic course: textbook.: In two volumes: V. 1. General part / ed. V. B. Averyanov. Kyiv: Yuridichna Dumka, 2004. 584 p.
5. Administrative law of Ukraine. Full course: textbook / Galunko V., Dikhtievsky P., Kuzmenko O., Stetsenko S. and others. Kherson: OLDI-PLUS, 2018. 446 p.
6. Administrative law of Ukraine. Vol. 1. General administrative law: textbook / V. V. Galunko, V. I. Kurylo and others.; for order. prof. V. V. Galunka. Kherson: Green D. S., 2015. 272 p.
7. Kovalenko A. A. Responsibility of the executive branch: comparative and political aspects. Proceedings. T. 20. Special. issue Ch. 1, 2002. P. 272—277.
8. Malik J. J. On the question of interaction between public authorities and local governments. Efficiency of public administration: coll. Science. wash. 2015. Vip. 43. Pp. 295—302.
9. Sukhonos V. V. Dynamics of the modern state and political regime in Ukraine: the antinomy of democracy and authoritarianism: monograph. Sumy: VDT «University Book», 2003. 336 p.
10. Taranenko M. G., Yarosh I. S. On the formation of a totalitarian system of government in Ukraine: political, organizational and social aspects. National legal journal: theory and practice. 2019. № 5 (39). Pp. 26—30.
11. Tomahiv V. Transformation of the political regime in independent Ukraine: general trends, features of definitions. Ukrainian science: past, present, future. Ternopil: TNEU, 2014. Issue. 19, Part 1. Pp. 336—342.

Голосниченко Д. И., Ярош И. С. Государственный режим и исполнительная власть. Авторы в статье рассматривают место организации органов исполнительной власти при определении государственного режима сквозь призму положений административного права. Статьей отмечается важность функционирования демократического режима в противовес авторитарным и тоталитарным режимам. Также обращается внимание на то, что в демократических режимах основное внимание акцентируется на человеке и его правах. В противовес этому утверждению проводится параллель с советской командно-административной системой, в которой центром всего было государство. В то же время статья указывает на то, что существование того или иного государственного режима во многом зависит от властно-распорядительной деятельности органов власти, а также внутренней подчиненности внутри системы органов власти. В статье выделяется главное место для основных принципов и институтов демократического общества и государства, в частности принципа разделения власти и верховенства права. Рассматривается система взаимодействия государства и общества, гражданина и органов исполнительной власти и органов местного самоуправления, акцентируется внимание на основных моделях их взаимодействия. Также статья рассматривает основную задачу науки административного права с целью лучшего понимания понятия «государственный режим». Статьей обращается внимание на субъектов публичной администрации, на их права и обязанности, где большую роль играет их управленческая деятельность. Подчеркивается, что неправовые методы и формы осуществления власти являются признаком недемократических государственных режимов. Также отмечается, что в Украине до сих пор продолжается переход от командно-административных пережитков советской системы и именно поэтому Украина продолжает проводить все новые реформы. Поэтому государство и общество переживают постоянно волны подъёмов и разочарований.

Ключевые слова: государственный режим, организация органов власти, субъекты публичной администрации, государство, общество, человек.

Golosnichenko D. I., Yarosh I. S. The system of organization of authorities in determining the state regime.

The authors of the article consider the place of organization of executive authorities in determining the state regime through the provisions of administrative law. The article emphasizes the importance of functioning of a democratic regime as opposed to authoritarian and totalitarian regimes. Attention is also drawn to the fact that in democratic regimes, the focus is on the individual and his rights. Contrary to this assertion, a parallel is drawn with the Soviet command and administration system, which centered on the state. In addition, the article indicates that the existence of a state regime depends to a large extent on the power and administrative activity of the authorities, as well as the internal subordination within the system of authorities. The article highlights the fundamental principles and institutions of a democratic society and the state, in particular the principle of separation of powers and the rule of law. The system of interaction between the state and society, citizen and executive bodies, state bodies and local self-government bodies is considered. Attention is drawn to the main models of interaction between executive authorities and local self-government bodies. Also, the article deals with the main task of the science of administrative law in order to better understand the concept of «state regime». The article draws attention to public administration entities, their rights and responsibilities, where their management activities play a major role. It is emphasized that non-legal methods and forms of government are a sign of undemocratic state regimes. It is also emphasized that the transition from command and control remnants of the Soviet system continues and that is why Ukraine continues to carry out new reforms. Because of this, the state and society are constantly experiencing waves of ups and downs.

Key words: state regime, system of organization of the authorities, subjects of public administration, state, society, person.